

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/cs>

point4me.cz
 tisk online snadno a rychle

PATRIA
 SPOLEČNOST PRO OCHRANU
 KULTURNÍHO DĚDICTVÍ

9. KVĚTEN - KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI

Magistrát statutárního města Kladna, Sokolská župa Budečská, Sokol Kladno, společnost PATRIA a Český svaz bojovníků za svobodu Kladno Vás zve dne 9. května 2016 na pietní akt u příležitosti připomenutí 71. výročí 2. světové války spojený s odhalením pamětní desky **Františka KLEINERA** na budově kladenského Sokola, v ulici T.G. Masaryka.

František KLEINER byl dlouholetým starostou Sokolské župy Budečské. V rámci „Akce Sokol“ byl 8. října 1941 zatčen kladenským gestapem, transportován do Malé pevnosti v Terezíně a poté do Auschwitz - Birkenau, kde 5. května 1942 umírá.

V Kladně působil jako profesor a později jako ředitel Učitelského ústavu.

Připomenutí Květnových událostí v letošním roce věnujeme především této významné osobnosti Kladna a celého regionu. Přijměte proto od nás, spolků i Magistrátu města Kladna, pozvání k účasti na pietním aktu.

Program pietní vzpomínky:

14:00 hodin

Pietní vzpomínka na Náměstí Svobody.

14:15 hodin

Slavnostní odhalení pamětní desky Františku Kleinerovi na budově Sokolovny.

14:45 hodin

Pietní vzpomínka na kladenských hřbitovech u pomníku padlých.

Následovat bude umístění věnečků u pomníků napříč Kladnem. Autobusová doprava zajištěna.

Nejdůležitější body:

- KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI
- JAROSLAVA SKLENIČKOVÁ
- CESTA NA SIBIŘ

Uvnitř tohoto vydání:

KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI	1
J. SKLENIČKOVÁ	2-3
CESTA NA SIBIŘ	4-8
ŽIHLE - MLADOTICE	9-11
POZVÁNKA - POCHODY	12
ZMIZELÍ SOUSEDÉ	13
VZPOMÍNKA 15.3.1939	14
POZDRAV Z N. KNÍNA	15
JUBILANTI	16
TEREŽÍNSKÁ TRYZNA	16

JAROSLAVA SKLENIČKOVÁ OSLAVILA 90. NAROZENINY

Poslední březnovou neděli 27. března 2016 oslavila významné životní jubileum 90 let poslední ze dvou dosud žijících přeživších žen lidické tragédie, paní Jaroslava Skleničková, rozená Suchánková. U příležitosti tak významné události jí přišli v pátek dne 25. března 2016 poblahopřát zástupci kladenské organizace Českého svazu bojovníků za svobodu, Kateřina Hládková, členka výboru ZO a Petr Hroník, předseda ZO. Paní

Jaroslava Skleničková se tak požehnaného věku dožívá v plné duševní svěžesti. Přestože jsme plánovali jen krátkou návštěvu spojenou s blahopřáním, nakonec jsme s paní Skleničkovou strávili půl druhé hodiny. Jménem všech členů kladenské organizace jí přejeme k životnímu jubileu především pevné zdraví a stálou duševní svěžest. Paní Jaroslava Skleničková je i přes svůj věk stále aktivní. Následující týden ve středu 30. března

2016 byla totiž pokřtěna v Lidické galerii, v den zahájení návštěvníkové sezony, její nová kniha „Vzpomínky mě stále tíží“. O naší návštěvě si můžete přečíst v příspěvku Kateřiny Hladkové.

Text: P. Hroník

Foto: M. Kalibová

OSLAVENKYNĚ JAROSLAVA SKLENIČKOVÁ

Jaroslava Skleničková

Vzpomínky mě stále tíží

Společně s Petrem Hroníkem, předsedou kladenské organizace, jsme se vypravili na Velký pátek (25. března 2016) za paní Skleničkovou, abychom jí popřáli k tak významnému životnímu jubileu. Jaroslava Skleničková byla ještě do nedávné doby členkou lidické organizace Českého svazu bojovníků za svobodu. Poté, co členové lidické organizace si na výroční členské schůzi v loňském roce zvolili za předsedkyni lidické organizace Janu Bobošíkovou, rozhodla se pro ukončení svého členství v lidické organizaci. Společně s ní pak vystoupily z organizace ještě další dvě lidické ženy (Miloslava Kalibová a Milada Cábová, která zemřela v listopadu loňského roku). Všechny tři ukončily své členství ve společném prohlášení. Přestože někteří ukončené členství v lidické organizaci zpochybovaly, paní Skleničková

má u sebe dopis od bývalého předsedy ZO Lidice a současného místopředsedy OO Lidice (p. Horešovského), který jí oznámil, že jí bylo členství v lidické organizaci ukončeno.

V našich srdcích (tedy těch kladenských) je však sestra Skleničková stále naší členkou!

I když se nám naše původně naplánovaná krátká návštěva spojená s blahopřáním protáhla na hodinu a půl,

zdálo se nám, že návštěva utekla jako voda. Přesto jsme toho probrali mnoho. Sestra Skleničková byla po celou dobu naší návštěvy velmi milou a zábavnou hostitelkou (nesmíme zapomenout poděkovat Marcelu Kalibové za doprovod k sestře Skleničkové a za kávu a čaj, kterou nám přichystala). Sestra Skleničková se přes svůj věk stále zajímá o politiku a také stále sleduje aktuální dění v ČSBS a tak došlo i na současné problémy ve Svazu (několik dnů před naší návštěvou rezignoval na funkci místopředsedy ČSBS plukovník Ing. v.v. Pavel Vranský z důvodu ztráty důvěry ve vedení svazu ČSBS). Od nepřijemných věcí jsme se dostali ke vzpomínkám s dobrým koncem. Sestra Skleničková nám například vyprávěla, jak málem vyhořela. Když jednou jela do Prahy za nemocnou maminkou a ta se jí zeptala, co dnes vařila, vzpomněla si, že peče kuře v troubě.

Naštěstí jí dovolili z nemocnice zavolat domů do Lidic a vše bylo na poslední chvíli zachráněno.

Sestra Skleničková je také moc statečná žena, při druhém těhotenství měla problémy se žlučníkem, ale navzdory doporučení lékařů i navzdory svému muži, se nenechala operovat a donosila a porodila zdravého chlapce. Následná operace pak proběhla v pořádku až po porodu.

Návštěva byla tak milá a bezprostřední, že se nám ani nechtělo odcházet. Bohužel, rodinné povinnosti nás vrátily zase zpět do běžného života.

Jménem všech členů kladenské organizace jí přejeme k životnímu jubileu především pevné zdraví a stále tak veselou mysl!

Text: Kateřina Hládková

Foto: P. Hroník, internet

CESTA NA SIBIŘ - ČÁST PRVNÍ

Dne 7.dubna 2016 uplynulo 65 let od úmrtí generála československé armády Sergeje Nikolajeviče Vojcechovského a já i díky podpoře ZO ČSBS Kladno vycestovala na jižní Sibiř společně s bratrem Radimem Chrástem (předseda Jednoty ČsOL Horácko), abychom uctili jeho památku. Po mé žádosti na předsedu ZO Kladno br. Hroníka bylo výborem schváleno, že bude uhrazena z prostředků základní organizace pamětní deska, která putovala s námi. Osmidenní cesta po stopách Vojcechovského pak byla již podniknuta na vlastní náklady. V následujících dílech našeho Zpravodaje se s Vámi podělím o své dojmy z této poutě.

Naše cesta vedla přes Moskvu, Krasnojarsk, Tajšet, Ozerlag, Irkutsk, Babuškin až na břeh jezera Bajkal a zpět do vlasti. Hlavním cílem cesty bylo dojednání umístění desky s místními

úřady a seznámení se s místy, kde Vojcechovský prožil poslední roky svého života. Druhým, neméně důležitým cílem naší cesty bylo zmapování válečných hrobů v Irkutské oblasti, kde jsou pohřbeni českoslovenští legionáři (rozkládá se na území 10x větší než je ČR). Motivací pro tuto cestu pro mě byla i příležitost seznámit se s irkutským kozákem Alexandrem Turikem, s mnoha milými

lidmi v ruském proslulém vlaku-plackartě, ale také s místními studenty a panem profesorem Jerge-nim Selezninem při besedě v knihovně v Tajsetu (možná čtenáři a posluchači reportáží z dalekých cest slavného dua Hanzelky a Zikmunda znají toto místo z jejich vyprávění o cestě Tatrou po Sovětském svazu, či z fotografií našeho legionářského vlaku, který zde také musel bojovat o železniční stanici).

GENERÁL VOJCECHOVSKÝ A MOSKVA

Lubjanka - místo, kde byli zadrženi političtí vězni vyslýcháni.

V dubnovém Zpravodaji přicházím s první částí mé reportáže. Prostor vymezený naším šéfredaktorem br. Hroníkem tentokrát využiji na představení generála S. Vojcechovského a popisu první části naší cesty - Moskva. Generál Vojcechovský se narodil 29. října 1883 ve Vitebsku. Jeho první vojenské úspěchy přichází v rámci působení v ruské armádě, kde velel v průběhu 1. světové války až 40.000 ruským vojákům při tzv. Ledovém pochodu Sibiří a úspěšně bojoval proti bolševikům. Od podzimu 1917 až do konce roku 1918 působil v několika velitelských funkcích u československých legionářů v Rusku. Pod jeho velením se našim legionářům podařilo po bojích setrvat jako celek a přes Transibiřskou magistrálu se dostat do Československa. Gen. Vojcechovský v roce 1921 do ČSR emigroval a stal se záhy našim občanem. Působil jako zemský vojenský velitel v Brně a nakonec v Praze. V roce 1938 byl klíčovou osobností, která prosazovala vojenskou obranu republiky po Mnichovském diktátu. Po vypuknutí 2. světové války se podílel na vytvoření odbojové skupiny Obrana národa. Již

12. května 1945 byl však zadržen složkami Směrš (NKVD) a odvezen nejprve do vězení v Moskvě a následně odsouzen a poslán do gulagu na jižní Sibiří, kde v Ozerlugu 7. dubna 1951 zemřel. I přes snahu některých legionářů a jeho rodiny se nepodařilo přesvědčit poválečné Československé vedení, aby se pokusili intervenovat a Vojcechovského dostali zpět do republiky. Generál se již nedožil určité satisfakce, která přišla až 28. října 1997, kdy mu byl In memoriam udělen řád Bílého lva I. stupně.

Stránka 5

CESTA NA SIBIŘ - ČÁST PRVNÍ

Butyrka - moskevské vězení, kde Vojtechovský byl zadržován před předáním do gulagu.

Základní statistické údaje k cestě na Sibiř

Počet kilometrů překonaných letecky: 14300

Počet kilometrů strávených ve vlaku: 1100

Počet najetých kilometrů vozem UAZ: 800

Počet prochozených kilometrů: 70

Pocet dní: 8

Počet nocí strávených ve vlaku a v letadle: 4

Nejteplejší počasí: Bělehrad, 22 stupňů

Nejstudenější počasí: Irkutsk, -8 stupňů

Počet šálků s černým slazeným

čajem: litry

Počet panáků vodky: 0

Počet momentů, kdy jsem této cesty litovala: 0

První den naší cesty jsme po nočním letu z Prahy přes Bělehrad strávili v Moskvě (cena letenky přes Bělehrad vycházela levněji), kde jsme kromě tradičních turistických cílů jako je Kreml, Rudé náměstí a mauzoleum V.I. Lenina vyhledali dvě budovy - Lublabku a Butyrku. Místa, kde generál Vojtechovský byl vězněn před vynesením rozsudku a převozu do gulagu. Lublanka dnes slouží jako Mi-

nistrestvo vnitra a tak nebylo možné nahlédnout do budovy, kde byli zadrženi političtí vězni vyslýcháni. Prohlédli jsme si tedy alespoň budovu z venku pod stálým dohledem kamer a příslušníků policie a poté navštívili nedařlý památník pro oběti stalinského režimu (odhalených až v posledních letech). Poté jsme pokračovali metrem do vězeňského muzea Butyrka, kde byl Vojtechovský zadržován po zatčení v Československu. Překvapilo nás, že jsme se dostali sami až do prostor dnes stále fungující věznice v Butyrce, kde jsme chvíli sledovali běžný chod ruské věz-

GENERÁL VOJCEHOVSKÝ A MOSKVA

Moskevské metro.

kevského metra - každá stanice by mohla sloužit jako výtvarná galerie, či muzeum. Velkým překvapením pro mě byla také bezpečnostní opatření - na každém nádraží, ale i u větších budov jsou bezpečnostní rámy, na každém možném místě umístěna kamera a příslušníci policie. V metru rovněž stále běží hlášení o tom, jak se zachovat v případě nebezpečí. Musím se přiznat, že jsem se cítila opravdu v bezpečí, byť neustále někým vlastně sledovaná. Na moskevském letišti jsem rovněž zažila jedno úsměvné "poprvé" - do Moskvy jsme přiletěli ve 3,30h ráno a tak mě čekalo spaní v odletové hale na lavičce - musím přiznat - když je člověk unavený- usne všude.

Text a foto: G. Havlůjová

Pokračování příště...

nice - rodinní příslušníci přinášeli potraviny odsouzeným. Br. Chrást mi sdělil, že podmínky ruského vězení jsou velmi odlišné od těch našich a rodiny musí vězně zásobovat. Ředitel věznice Butyrka se dokonce nechal slyšet, že vězeňské muzeum byl jeho nápad, jak alespoň nějaké peníze vydělat a zabezpečit základní lidské potřeby ve vězení. Butyrku jsme tedy prohlédli ze všech stran, ale muzeum navští-

vit nemohli - v sobotu se neprovádí. Nevadilo. Už z tohoto poznání současného stavu věznice je více než jasné, že to nebylo před 70 lety lepší. Když jsme po celém dni stráveném v Moskvě, kde průběžně mrholilo, usedali opět do letadla - tentokrát směr Krasnojarsk, netrvalo dlouho a oba jsme usnuli. Já si ještě rychle prohlížela fotografie a musela znovu žasnout hlavně nad krásou mos-

Moskevské metro.

Sestra Havlůjová - tak, jak ji neznáme...

POJĎTE S NÁMI PROJÍT CESTOU OSVOBOZENÝCH VĚZŇŮ Z TRANSPORTU SMRTI Z ŽIHLE DO MLADOTIC

**V sobotu 21. 5. v 10 hodin ráno
vyjdeme z Žihle na 9 km dlouhý
vzpomínkový pochod zakončený
přednáškou ve škole v Mladoticích.**

Bylo to vloni na podzim, 12. října 2015. Sychravé podzimní ráno, kolem ještě jinovatka, ale slunce svítí na modré obloze. Stojím na nádraží v Žihli, jsem tu dnes poprvé. A zkouším si představit, jak to tady vypadalo na konci dubna 1945. Z té představy mě mrazí. Takto se dá stručně shrnout, co se tehdy v těch dubnových a květnových dnech odehrálo.

Od 22. dubna do 1. května 1945 uvízly na nádraží v Žihli dva transporty smrti s vyčerpanými a polomrtvými v ězni z německých koncentračních táborů. Vpravo, směrem k bývalé cihelně stál transport z Buchenwaldu, v otevřených vagónech-uhlácích, dorazil po 10 dnech cesty z Výmaru. Vlevo, směrem k dosud stojící budově Šimandlova skladiště, stál druhý transport z Ossendorfu a Halle, v zavřených vagónech-dobyččácích.

Z původního počtu více než 6000 vězňů obou transportů jich mnoho zemřelo už po cestě Německem a územím protektorátu. Podle přeživších svědků byly mrtvoly, mnohdy ještě jevící známky života, shromažďovány ve vagónu – márnici a na nádražích vyhazovány.

V Žihli umírali před zraky šokovaných místních obyvatel každý den další vězni, decimováni nemocemi, hladem, žízní, příšernými hygienickými podmínkami, chladem (teploty se pohybovaly k ránu i kolem 1 – 2 st.). Z nádraží se dnem

i nocí rozléhal nesnesitelný nářek, vězni nesměli opustit vagóny, SS-stráž je bily za sebemenší přestupky, často vědomě dobíjely oběti k smrti. Mezi vězni byly i děti, 60 chlapců ve věku asi 10-15 let. Mnozí z českých obyvatel Žihle a okolí nedbali zakázu pomoci vězňům a od prvních dnů zajistili zásobování vězňů jídlem. Podařily se také dvě záchranné akce mladotických a kralovických občanů, kteří s nasazením života obstarali povolení plzeňského gestapa a osvobodili 84 vězňů z transportu.

Přes nezištnou a obětavou pomoc místních zemřelo během těchto několika dnů 273 vězňů z transportu. Jsou pochováni v Žihli v památníku na místním hřbitově. Transporty se 1. 5. z Žihle přesunuly zpět směrem na Blatno, dále na Kaštice a Terezín, vězni umírali dál. Další hroby obětí tohoto transportu jsou v Kralovicích – 13, v Blatně – 34, u Kaštic – 268, u Rтынě nad Bílinou – 46, v Bohosudově – 313 mrtvých.

Právě čtete text pamětní desky, kterou chceme letos i za vaší účasti umístit na nádraží v Žihli. Aby připomínal, jaké hrůzy se zde na konci války odehrály. Jsou zachyceny v mnoha dokumentech a vzpomínkách vězňů, které jsme měli možnost prostudovat. Hlavním dokumentem byla práce pana Josefa Vorla „Žihle varuje“. Ten věnoval studiu tehdejších událostí, shromažďování dat a faktů i vzpomínek pamětníků mnohaleté úsilí. Ale záznamy se dochovaly například i v kronice mladotické školy, v archivu OÚ Žihle, a ty nám ochotně poskytl ke studiu páni starostové Žihle i Mladotic.

Ale nejen to nás čeká v sobotu 21.5. Chceme také projít cestu, kterou vezli mladotičtí občané vězně osvobozené z transportu smrti z Žihle do Mladotic. Když projdeme po jejich stopách, leccos se nám po cestě vybaví a uvědomíme si, jaké to tehdy bylo. To, že se některé vězně podařilo osvobodit se málo ví. A je to opravdu vzácné, takových příběhů mnoho není. Naopak, jakákoliv sebemenší pomoc vězňům vás tehdy mohla stát i život. Gestapo i stráž SS doprovázející pochody smrti měly jednoznačný příkaz tzv. „evakuovat“ vězně z koncentračních táborů a tím jich co největší množství zlikvidovat, zahltit stopy. To, že se mladotickým a později i kralovickým občanům podařilo transporty v Žihli zásobovat potravinami a nakonec dokonce získat seznam českých vězňů z transportu s povolením plzeňského gestapa, aby byli propuštěni, to je opravdu velký zázrak. A na jeho provedení bylo třeba jednat rychle

a odvážně. Na vaše předky a bývalé sousedy můžete být opravdu hrdí.

Pro vaši představu – ne každý z osvobozených vězňů přežil. Počet obětí pohřbených na hřbitově v Žihli, neuvěřitelných 273 životů ztracených za pouhých 10 dní se navyšuje o ty, kteří nepřežili, přestože byli převezeni do kralovického lazaretu zřízeného koncem války provizorně a obětavě právě na pomoc těžce nemocným z transportů a pochodů smrti. Mnozí se také vydali na cestu domů – většinou pěšky, tajně, dosud bez dokladů, protože ani po osvobození z transportu neměli jistotu, že nebudou znovu zatčeni gestapem, stále byla válka. A často umírali i během návratu domů nebo až po návratu domů na následky týraní, hladovění, epidemií. Břišní tyfus, tuberkulóza byly obzvláště zákeřné a mnohdy se projeví až dodatečně po zdánlivém zotavení navrátilších se vězňů.

Vracím se zpět k podzimnímu ránu 2015. Zkusit si představit nepředstavitelné mne provází už několik let. Začalo to všechno v roce 2011 nenápadnou poznámkou „maminka šla tehdy z Ravensbrücku domů pěšky, osvobodili je až v Novém Boru“. V hlavě jsem tehdy v duchu počítala a pak hledala na mapě na internetu. „Ale to je pěšky nějakých 470 km?!“. „No jo“, dostala se mi odpověď, „a pak přespaly poprvé pod střechou v klášteře v České Lípě, dostaly propustku a přes Prahu jely domů – ale to si jen myslely. Aby vzápětí zjistily, že Lidice nejsou“. Ta „maminka“ byla paní Nešporová, rozená Horáková z Lidic. A příběh mi vyprávěl její syn Antonín Nešpor.

Začala jsem tehdy s jeho pomocí a s pomocí Josefa Doškáře z Nového Boru chodit znovu s přáteli trasu tohoto pochodu pěti Lidických žen. A pak další z Ravensbrücku do Crivitz, který šla největší skupina 46 Lidických žen. Prošla jsem i po stopách pochodů smrti z KT Schwarzhilde, pochodu smrti žen, který skončil ve Volarech, pochodů hladu a smrti válečných zajatců, které procházely už od zimy 1945 přes celé severní území Moravy a Čech s obrovskými oběťmi na životech.

4. Ročník Číslo 4

Na začátku jsem si nemohla představit, jak mohly takovou vzdálenost ty ženy ujít pěšky. V údivu jsem si prohlížela fotky z první Lidické tryzny 10.6.1945 a poslouchala vzpomínky ještě žijících Lidických žen paní Cábové a paní Kalibové, jak je tehdy po návratu nechtěly pustit, aby viděly tu pustou pláň, která byla jejich domovem. Poprvé se tam dostaly až na tryznu. Pár dní po návratu z koncentráku. Krátký okamžik štěstí z osvobození vystřídal obrovský šok a smutek. Prošla jsem i mnohokrát Ravensbrückem, taky mi zněly v uších jejich vzpomínky. Jen abych zjistila, že statisíce jiných osudů byly podobné, horší, šťastnější – mnozí se vraceli pěšky domů pokud transporty a pochody smrti přežili nebo nezemřeli na jejich následky. Doma zjišťovali, koho a co ztratili a snažili se začít nový život. Pak se po několika letech vraceli na vzpomínkové akce, většinou s obrovským blokem, vstoupit znovu na území koncentráku pro ně bylo téměř nemožné.

I do Žihle byli zváni přeživší z transportu smrti a některé jejich vzpomínky, dopisy jsou zachovány. To, že byli místními osvobozeni, nikdy nezapomněli. A byli velmi vděční za to, že byl postaven žihelský památník na místním hřbitově, a každoročně proběhla a nadále probíhá vzpomínka na zde pohřbené oběti. Mimochodem dominantou památníku je tzv. Lidický kříž, osazený trnovou korunou, podobný tomu vztyčenému nad hrobem Lidických mužů. Takových je u nás více. A oběti transportu smrti jsou pohřbeny i na jiných místech v okolí, například v nedalekém Blatně.

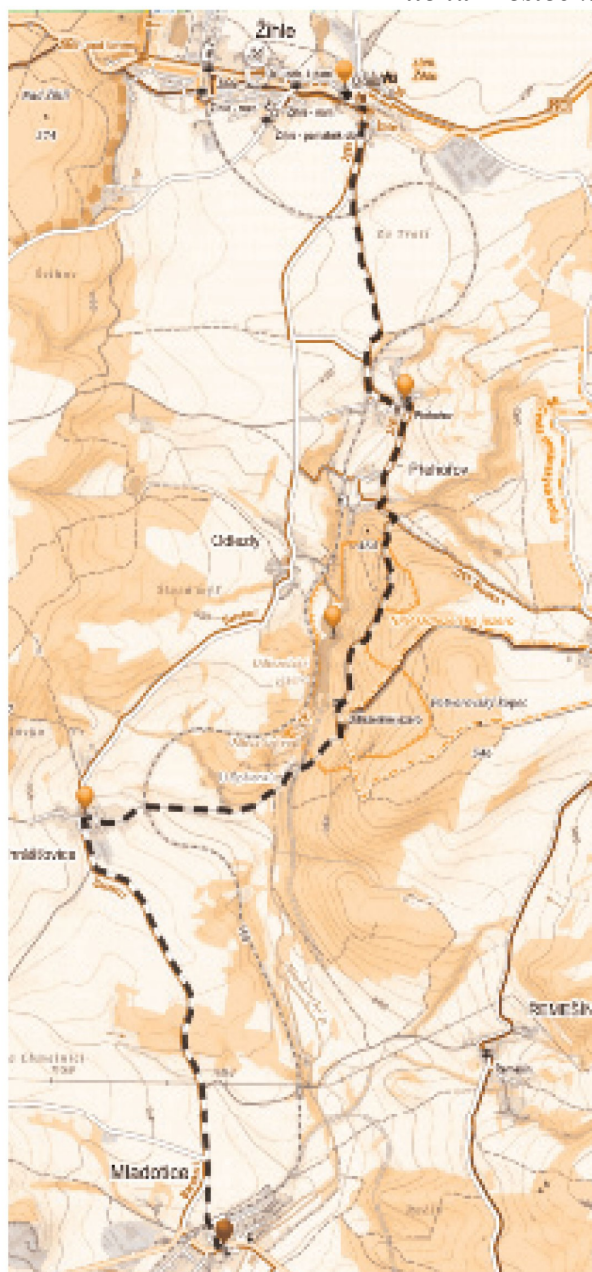
Vloni na podzim jsme si toto všechno připomněli. Přijel s námi tehdy i pan Stanislav Motl a natočil pořad do svého rozhlasového cyklu Stopy, fakta, tajemství nazvaný příznačně Čas pekelných vlaků. Vyzpovídal tehdy oba pany starosty a také paní Irenu Kutějovou z Mladotic, v jejichž domě, bývalém hostinci u Urbanů, byli tehdy osvobození vězni opatrováni, jako i v mnohých jiných rodinách i v okolních vesnicích. Velmi za tu možnost děkujeme.

Mnohem více podrobností z tehdejší doby se dozvíte na našem pochodu z Žihle do Mlad-

otic. Projdeme Přehořovem, kde vězni měli první zastávku, byli pohoštěni a pomalu začali věřit, že jsou opravdu osvobozeni, přestávali zvažovat útek. Budem pokračovat dále kolem Odlezenského jezera, kde v hájovně byli také skrýváni mnozí, kteří z transportů smrti unikli. Dále nás cesta povede přes Chrástovice do cíle v Mladoticích. A co si neřekneme po cestě, budete mít možnost vyslechnout na přednášce ve škole v Mladoticích.

Všechny vás na pochod zveme a těšíme se na vás. Je to zkušenost, na kterou se nezapomíná.

Milena Městecká

POZVÁNKA PRO MLADŠÍ ČLENY

Stalo se již tradicí, že Milena Městecká nás každoročně zve na pochod Lidických žen, který nejen organizuje, ale především, kterého se sama aktivně účastní. Je potěšující, že rok od roku se těchto pochodů účastní víc lidí. Také v letošním roce Milena organizuje několik pochodů. Tím hlavním je více než 127 km dlouhý pochod z Ravensbrücku do Crivitz, který se uskuteční na přelomu dubna a května. Kromě tohoto fyzicky náročného pochodu však můžete využít ještě jednodenní pochody na našem území, které jsou vzpomínkou na pochody smrti.

Jedná se o tyto jednodenní pochody:

18.4. Varnsdorf - Skalice u České Lípy - část pochodu smrti vězňů z KT Schwarzheide, ve Varnsdorfu byl rozdělen, a tzv. nežidovští vězni pochodovali pěšky do Skalice, kde byli po noci věznění v bývalé sklárně-brusírně, osvobození 9. 5. 1945 v ranních hodinách.

23.4. Česká Lípa-Dolní Libchava-Česká Kamenice - část pochodu smrti válečných zajatců. Na cestě v Dolní Libchavě se nachází největší masový hrob

obětí na Českolipsku, trasa prochází přes několik pověstných zajateckých táborů včetně podzemní továrny v Rabštejně fungující až do 8.5.1945.

21.5. Žihle-Mladotice - symbolický pochod trasou pochodu vězňů osvobozených z transportu smrti v Žihli a následná přednáška v Mladoticích.

Pokud se chcete upřesnit termíny, průběh trasy, či cokoliv jiného, můžete kontaktovat Milenu Městeckou na emailu:

milena.mestecka@gmail.com

6. ročník pochodu Lidických žen Ravensbrück-Nový Bor

Propozice pochodu:

K jádru pěších turistů se může přidat kdokoli na trati.

Jedinou podmínkou je, že zvolenou jedno, či vícedenní trasu bez potíží zdolá. Pochod je na vlastní nebezpečí vlastními silami a vlastním zásobením i noclehem.

Je třeba mít neustále na mysli, že pochod jde po stopách transportu smrti. Aby byla zachována autentická trasa i podmínky pochodu skutečněného ženami, které byly tři roky internovány v koncentračním táboře Ravensbrück, je třeba se přizpůsobit i podmínkám, za kterých transport na konci války probíhal.

Na cestě ženy neměly možnost ubytování - po cestě zajít do restaurace - spalo se většinou pod širým nebem na nepřátelském území, kde pomáhaly samy sobě.

Ravensbrück - Crivitz 2016

<i>Datum</i>	<i>Místo / Place</i>	<i>Km</i>
27.4.	Ravensbrück – příjezd, večer položení květin u památníku obětem KT	
28.4.	Ravensbrück - Ahrensberg – Wesenberg – Mirow-Rechlin	37.0
29.4.	Rechlin – Röbel/Müritz - Sietow - Malchow	32.0
30.4.	Malchow – Alt Schwerin – Karow - Goldberg	26.0
1.5.	Goldberg – Mestlin – Zerkow - Crivitz	32.0
2.5.	Crivitz – položení květin u památníku Pochodů smrti, návrat do ČR	

TOTAL 4 dny / 4 days

127.0

SLÁNŠTÍ ZMIZELÍ SOUSEDÉ

za pozvání paní učitelce Hamzové.

A také paní učitelce Cimrmanové za poskytnuté bližší informace k projektu.

Text a foto:

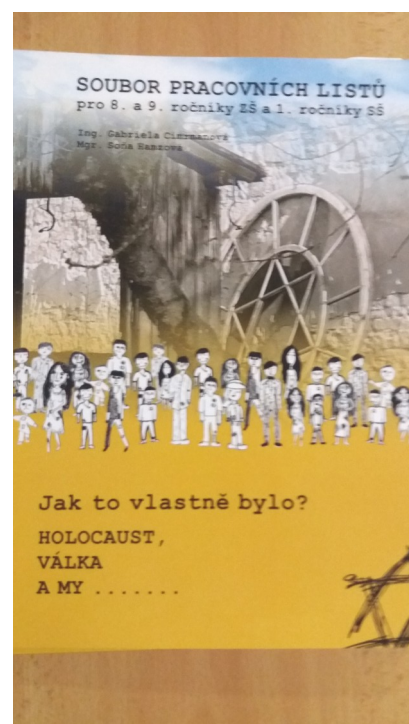
*D. Makara,
předseda ZO Slaný*

Společně se sestrou Klapalovou jsme byli pozváni dne 11.3.2016 od paní Soni Hamzové na seminář o Slánských zmizelých sousedech. Na tomto projektu pracoval tým studentů a pedagogů z 3.ZŠ ve Slaném. Věnovali se této problematice 5 let.

Myslím si, že pan ředitel musí být na své pedagogy a tým studentů patřičně hrdý. Ne jenom, že projektové dny, ale i svůj volný čas trávili ve studovnách, archivech a matrikách a brzy se jím povede i vydat knihu k tomuto tématu.

Křest této knihy bude 5. května tohoto roku v rámci projektového dne na 3. ZŠ. Bohužel tato kniha zatím nebude volně v prodeji. Hledá se sponzor, který by tento projekt podpořil... ale měla by být k dispozici v knihovně školy.

Semináře se zúčastnilo nejen mnoho studentů ze 3. ZŠ, ze slánského gymnázia, kde přednáška probíhala, ale také mnoho osob ze široké veřejnosti. Že tento seminář sklidil velký úspěch hovoří i fakt, že kinosál gymnázia byl zcela zaplněn. Rád bych touto cestou poděkoval

VZPOMÍNKA NA 15. BŘEZEN 1939

Docela všední, obyčejný den, jen se nějak hůř vstává. Za okny je sněhová plískanice a maminka do toho z ničeho nic řekne, "Venku je nečas, jako když nás zabírali v devětatřicátým Němci".

Dnes je počasí stejné a tak ve vzpomínkách slyším maminku, jak vypráví o té hrozné době. Že najednou bylo všude plno hajlujících Němců a pak radující se němečtí vojáci, co všechno si, a jak lacino, mohou v našich obchodech levně nakoupit. Salámy, jak nosili po náručích a pokřikovali po sobě na ulici a dávali si echo, kde se co dá koupit. Jako kobyly, na "československé úrodě!", tolik jich běhalo na Kladně po "Korze".

Ne nadarmo se říká, že nás "okupovali" - jak je ta čeština přesná!

Tak vnímali Kladeňáci vojsko, které k nám přijelo zavádět "nové německé pořádky". Tak to viděla i moje maminka, když tehdy ve středu 15. března přijela do Kladenské záložny vybrat peníze aby mohly s babičkou dokoupit nějakou tu výbavu. Už jí bylo devatenáct a měla vážnou známost. Jenomže z toho nakupování nakonec nic nebylo. Plakaly s babičkou obě. Co se to jen děje, nevěda kdo to všechno zastaví? "Nové německé pořádky" proklamovala postupně všechna protektorátní kápa. Když Hitler prohlásil, že: Češi musejí ze střední Evropy zmizet!, tak Henlein přidal: Čechy byly vždy srdcem Germánie a že dějiny Čech jsou vlastně dějinami Říše. Jeho soukmenovec K.H. Frank nezůstal pozadu, když tvrdil, že si Češi nedokážou sami vládnout a tak touží po svém pánovi.

Když wehrmacht přitáhl do Prahy, tak si führer na Hradčanech připil "na vítězství" a podložil to známou větou: "Československo bylo slepé střevo Evropy, zasahovalo jako nestvůrný výběžek hluboko do našeho těla – proto jsem s ním skoncoval!"

A to je tak v kostce vyprávění o začátku "Protektorat Böhmen und Mähren".

P.S. Jak hitlerismus skončil, to by mohl vědět každý, bez ohledu na názory těch, co historii umě překrucují. Měli bychom si na ně ale dávat větší pozor, zvláště na ty, co chtějí například zrušit tzv. prezidentské dekrety a vymazat je z našeho právního řádu. Stejně tak na ty, kterým podnes vadí neplatnost Mnichovské dohody.

Text: Antonín Nešpor, převzato z www.lidice.cz, foto: internet, Kladenský deník

POZDRAV Z NOVÉHO KNÍNA

V době velikonočních svátků, konkrétně na Bílou sobotu, jsme měli s rodinou naplánovanou návštěvu známých v Sedlčanech. Protože několik kilometrů od Sedlčan je Nový Knín, bylo pro mě poměrně jednoznačné rozhodnutí, využít této cesty k návštěvě našich dvou členů Zdeňka a Heleny Malčánkových (foto nahoře).

Manželé Malčánkovi jsou členy kladenské organizace Českého svazu bojovníků za svobodu již třetím rokem. V minulosti již byli členy ČSBS, ale činnost základní organizace byla ukončena, protože nebyli následovníci, kteří by v činnosti svazu pokračovali.

Před třemi roky jsem poznal manžele Malčánkovi v rámci projektu Péče o veterány 2. světové války - členy ČSBS. Hned při našem prvním setkání jsem zjistil, že Malčánkovi mají blízký vztah nejen ke Kladnu (bratr Malčánek totiž v mladších letech pracoval na „Poldovce“, konkrétně na huti Koněv), ale

také k naší člence ses. Plchové s jejímž manželem v minulosti jezdili na společné dovolené, na které dodnes vzpomínají. Byl jsem upřímně rád, když Malčánkovi v roce 2014 přijali mou nabídku, aby vstoupili do kladenské organizace, přestože vzdálenost Kladna od Nového Knína činí více než 60 km.

Návštěvu u Malčánků jsem spojil ještě s jednou milou skutečností. Helena Malčánková totiž 23. dubna 2016 oslaví významné životní jubileum. Jménem všech členů kladenské organizace jsem proto ses. Malčánkové předal blahopřání a dárkový balíček.

Milá sestro Malčánková, přijměte, prosím, ještě touto cestou přání všeho nejlepšího k Vaším blížícím se 75. narozeninám a jménem všech členů ZO Kladno přání pevného zdraví!

Text a foto: P. Hroník

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem ovcsbs.kladno@gmail.com

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

Adresa
Nám. 17. listopadu 2840
272 01 Kladno
Telefon: 720237044
E-mail: ovcsbs.kladno@gmail.com
Zpravodaj pro vás připravil
předseda ZO ČSBS Kladno,
Petr Hroník

Blahopřejeme našim jubilantům:

DUBEN

ZO Kladno
S. Daniela FIALOVÁ (72)
Br. Jaroslav HAVLÍČEK (81)
S. Kateřina HLÁDKOVÁ (38)
S. Jitka LITEROVÁ (54)
S. Helena MALČÁNKOVÁ (75)
S. Ela PAVLOVÁ (92)
Br. Jaroslav PÍSAŘÍK (93)
S. Nad'a STEJSKALOVÁ (91)

ZO Slaný
Br. Marek KRYL (40)

KVĚTEN

Br. JUDr. Jiří GLOS (77)
Ses. Marie HUMROVÁ (81)
Br. Karel KABEŠ (86)
S. Eliška KADLECOVÁ (33)
Br. Bc. Martin SLAVÍK (36)

Český svaz bojovníků za svobodu z.s. je dobrovolný, nestranický a nezávislý spolek, který sdružuje účastníky národního boje za osvobození ve druhé světové válce jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé po nich počínaje 15. rokem jejich věku. Individuálními členy ČSBS se mohou stát i ostatní občané, bez rozdílu jejich politické příslušnosti a náboženského vyznání, kteří souhlasí s posláním ČSBS a jeho stanovami. Individuální členové ČSBS ve věku mezi 15-ti až 18-ti roky, mají na jednáních orgánů ČSBS hlas poradní. Jako kolektivní členové se členy ČSBS mohou také stát, demokratické organizace (občanská sdružení, spolky, atp.), působící v České republice nebo v zahraničí, jejichž činnost naplňuje ideu Svazu a to na základě Smlouvy o kolektivním členství uzavřené mezi ÚV ČSBS a vedením předemětného občanského sdružení (spolku, atp.).

Naše webové prezentace

ZPRAVODAJ	http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno
BLOG	http://ovcsbskladno.blogspot.com/
FACEBOOK	https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno
TWITTER	https://twitter.com/ovcsbskladno

TEREZÍNSKÁ TRYZNA 2016

Bratři a sestry,

tradičně Vás zveme k účasti na vzpomínkové akci k uctění obětí nacistické perzekuce, která proběhne na Národním hřbitově v Terezíně, v neděli dne 15. května 2016 v 10 hodin. Pro členy ČSBS, ČsOL Kladno a další zájemce bude vypraven z Kladna autobus s možností nastoupit také v Lidicích a Slaném.

Zájemci se mohou nahlásit do 30. dubna 2016 u br. Hroníka (ČSBS), tel. 720 237 044 nebo ses. Armeanové (ČsOL) tel. 605 436 884.

Bližší informace včetně časového harmonogramu odjezdu autobusu jsou součástí volné přílohy tohoto vydání Zpravodaje.

-OV-